

Передплата

на «РУСЛАН» вивозить:

в Австрії:

на цілий рік 12 р. ав.
на пів року 6 р. ав.
на чверть року 3 р. ав.
на місяць 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік 20 рублів
або 40 франків
на пів року 10 рублів
або 20 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о год. 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 5
ул. Ліндого. — Експедиція
місцева в Агенції Соколовского
в пасажі Гавсманя.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Режлямації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Брехнею світ перейдеш — та назад не
вернеш ся!

Оттаке приходиться на думку, дивлячи ся на роботу наших москвофілів. Редактору «Сьвета» Комарову замилили очі Мончаловський своїм явним відступством від рідного народу, та безличною узурпацією заступництва «галицько-руського народу». Але ефект сего виступу був не надто сильний та і не тривкий: піднесли ся голоси у саміж російській прасі, що заяви Мончаловського або взяли на сьміх, або висказували ся про них дуже недовірливо. До того всі народні рускі часописи в Галичині без виймки запротестували як найрішучійше против узурпаторства московского агента та зі справедливим обуренєм назвали его належним ему іменем: зрадником і запроданцем. Отже треба було щось другого вигадати, щоби серед московської опінії плавати на верха. Сею дошкою ратунку для тутешньої агентури мало стати «Пушкинське утро» уряджене в руском касині та в жидівськім готелю. І не зле видумали! Тих кількадесять осіб, що зібрало ся на се «утро», не заімпонувало ані їм самим, ані нікому з нас, що знаємо, кілько їх там було, хто був, та хто вони є — але замилили очі «руськем пакравітелям» — задля яких іменно се утро і було устроєне.

От що пише з сеї нагоди Комаров в петербурскім «Сьветі», якого він є начальним редактором: «Галицькі Русини уважають себе одним з нами народом «руським» — ся правда, висказана на нашім пушкинським торжестві О. А. Мончаловским, редактором Страхопуда і співробітником Галичанина болісно уколола в очі сих галицьких «Русинів», що замість служити свому народови, записали ся до свити польської політики, ворожой Росії і всему, що російске. Львівська газета «Руслан», орган знаного приклонника сеї політики,

Олександра Барвіньского, назвала п. Мончаловского «самозванцем».

Ми — каже: уважали его московским ренегатом і таким лишити ся він в нас до своєї кончини. Ефіяльти і Іскаріоти являлись у всіх народів сьвіта. Чомуж би їх не мало бути посеред нас? Тількиж другі народи тяжко осуджують своїх ренегатів яко послідну покидь та моральну гніль, від котрої всякий відвертає ся лише з погордою і обмерзінем. Здорові народні організми не зносять зрадників. Рідна донька відреклась свого батька Лісандра, коли сей спартанський король наложив з Перзами хоч Перзом не став. Псом назвали Серби Вука Бранковича на Косовім поли. Брюховецкого розсікли саблями козаки за его накладанє з Алексієм. А в нас?

В нас уродив Пагодін Дениса Зубрицкого, а сей Богдана, а Богдан Головацкого, а Головацкий Площанського, а сей цілий легіон поганих московських перевертнів. А за що? За марний гріш, за кілька або кількясот рублів. Істория рубля на галицькій Русі достоту звісна і провірена актами. Головацкий плакав в Москві горячі слези над бідними Галичанами. Слезі ті капали на тарелку за бенкетом, і розлились відтак — в бумажки, які скинено для професора рускої літератури на львівскім університеті!

Коли в 1866 р. «Слово» вперве прилюдно сказало: Русь і Москва «адін народ», галицькі Русини підняли одностайний протест проти сеї поганої зради. Коли процес Ольги Грабар прояснив кертичні заходи Адольфа Добрянського і его «достойних» товаришів, «Дьло» рішучо осудило сю зраду на рускім народі. Коли Купчанко попав ся під карне слідство, галицька Русь напятавала сей злочин дуже виразно. А нині? Ми цікаві, чи в таборі сконсолідованих обізве ся ще народна совість в виду факту, що «палочник» з Високого замку в імени галицьких Русинів проголосив так явно перед славянськими делегатами на торжество Пушкіна зраду на своїм народі?

Не знаємо що написав «Руслан» те-

пер, після пушкинського торжества урядженого у Львові (!) тим самим «зрадником» О. А. Мончаловским в неділю дня 25. червня. Се торжество удало ся світло (!!) Очевидно галицько-руський народ, який вислав на се торжество свою інтелігенцію (!!!) і свій люд (всього один мужик) дивить ся на сю справу иньшими очима ніж «Руслан». Очевидно нарід (?) уважає відступників і зрадників найліпшими своїми синами, що так як Зубрицкий, Дідицкий, Головацкий, Площанський, Наумович, ціле своє житє і всі сили посвятили (за добру плату — пр. Ред.) службі свого (!) народу, а сі Барвінські, Смаль-Стоцькі і другі спродали свою народність (!) і свій нарід (!) за миску панської ласки. Се щастє для галицької Русі, що має таких відступників, які отверто голосять єдність цілого великого народу російского, які знають, що ся єдність така сильна завдяки історії і сучасній дійсности, що не розібють єї панове Барвінські та їх прихильники. Велике се щастє для галицької Русі, що тепер навіть панове Барвінські мусять признати зріст народної рускої самосвідомости (консолідаційного безголово! — пр. Ред.) і обезсилєня тих, що ще пробують створити (!) осібну «українську» народність, творити для неї фальшовану історію і пугачну мову в недостатку правдивої (!!). Сі творці можуть скілько їм сподобає ся, кричати про московскі рублі, немов то деморалізуючі галицьку Русь в користь Росії. Они і їхні добродії з поміж польских політиків не в силі перемінити історії, не можуть вирвати з душі цілої маси російского народу в Галичині почутя племянної єдности, сего почутя, що коли тому народови тепер у себе дома тісно, голодно і холодно, то власне так діє ся з вини польских політиків та їх «рутенських» помічників. Ошоломлені сліпою ненавистію до Росії політики та їх помічники забули про

8

ЕЛІЗА ОРЖЕШКОВА.

Недосьпівана пісня.

(Дальше.)

І вона глянула також на небо та сказала:
— О, падуть іще! Бачите, там упала одна,
там над сим великим деревом... а тепер друга...
над самою палатою, бачте!

— Бачу... Скажіть: хочу почути гарну музику.

Стала сьміяти ся, але він налягав:

— Скажіть: «Золота зоре, зроби так аби твоя сестра на землі почула нині гарну музику!» Скажіть, прошу...

Вона не могла противити ся його просьбі. З усьмішкою, що тремтіла на устах зачала повтаряти:

— Золота зьвіздо, зроби аби твоя сестра...

Але не договорила, бо в повітрі поплила музика, що складала ся вже не з уриваних акордів, але із гармонійних звуків. На її піднесеному до зьвізд лиці змалювало ся одушевленє. На отворених її устах грала мала усьмішка, очі горіли мимо сумерку золотавим блиском, — вона

стояла немов прикована до землі, та його мова знижила ся до шепоту.

— Бачите пані, як швидко зорі здійснюють бажаня своїх сестриць на землі! Але я зле прирівняв вас до зорі. Сього порівняня надуживано вже дуже і воно нагадує нам цілком противні явища... Міні приходиться на гадку щось иньшого... Чи знаєте, хто був Гайне?

— Німецький поет прошептала.

— Так; отсе як раз прийшла міні на гадку вірша Гайного, якою вас хочу нині попрощати.

Похнюпив голову та може нагадував собі хвилину віршу Гайного.

Музика в палаті ставала раз-у-раз гарніша та виразніша; дерева зашуміли тихо. Із ніжними звуками музика та шумом дерев злучив ся аксамітний голос, солодкий:

— ...Ти немов цвїтка, —

Гарна, чиста, — пахуча;

Як бачу тебе, жалем

Стискаєть ся грудь тремтюча...

І радби долонь

Піднести д' неба сьпівучу,

Аби ти лишилась все

І гарна, й чиста й пахуча.

При остатньому слові взяв її руку похилив ся та поцілував нечаяно, майже в повітрі Відтак випрямував ся та сказав:

— Прощу-ж подождати тут. Я та мій приятель грати мемо зараз для вас...

Закрив голову капелюхом та відійшов швидкою ходою.

Через ворітця в штахетах війшов до тинистого городу та щез між деревами. Докола Кляри залягала кілька хвилин німа тишина, аж знова в повітрі залунала музика, але вже двох інструментів нараз. За освітленими вікнами палати фортепян та віолінчеля вигравали чудово якийсь великий довгий твір.

Його звуки наповняли тіни города, мішали ся зі слабим шумом дерев, чаром упоювали дівчину, що оперла ся на штахети та заховала лице в долонях.

III.

Вернула дуже пізно та прокинула ся досьвіта. Звичайно миттю схоплювала ся із постілі, на одній нозі бігла до миски з водою та плескала ся у ній довго, як пташка у піску. Нині сіла на ліжку та думала. В її голові та цілій душі звучали ріжні милі звуки, що щестили її серце та душу.

зубожіне галицької Руси, про рабунки банків і кас, про еміграцію, що виганяє десятки тисяч селян до Америки. Але Русь видержить і ті проби, як видержала в своїм часі ярмо татарське і завсіди лишиться Росією одною і великою».

У цілій сій статі дословно: брехня їде на брехні та ще і поганяє брехнею. Так то підготували собі москвофіли офіційну опінію російську. А виходить з сеї статі, що власне консолідація допомогла їм до того. Не було б се таким великим лихом і для нас самих не мало би глибокого значіння, колиб ходило тут о нас самих Галичан. Кілька тисяч рубликів менше або більше тепер вже не в силі пошкодити нашій народній справі. Але се офіційна російська опінія інформує російський та український загал, коли нам приступ до него загороджений. Російська опінія привикає легковажити або ненавидіти українську справу, починає вірити у безнастанно підсунувану байку про «польську інтригу», а Українців, читаючих ті відкликування ся на цілий «русько-галицький народ» бере ся розпука і зневіра, що і ся послідня твердиня нашої народности починає колихати ся і розпадатися. Консолідація офіційно треває дальше, офіційно можуть наші кацапики відкликувати ся на неї, а щораз новими брехнями мов тараном розбивати ясні погляди російської суспільности на нашу народність, вироблені на підставі історичних фактів та очевидної дійности.

І так наші кацапи перейдуть брехнею російський світ, хоть і який він широкій. Закінчене статі Комарова дуже характеристично звертає на убожество Галичини. Треба підмоги, треба ще рублів для голодних Галичан! Тільки що їх заберуть не голодні селяни, а тучені редактори з цілим своїм ситим штабом. Ониж посвячують цілу свою жизнь для сеї справи! Та дарма, що Комаров робить з них мучеників так само, як з їх попередників Зубрицького, Дідицького, Головацького, Площанського та Наумовича. Вони остануть такими Industrie-Ritter-ами, як ті що десятками літ обкрадали безкарно каси та банки. Жити неправдою, і жити вигідно, бундючно та пишно, а може і вік свій так проживуть безкарно, але назад вернути ся між ряди чесних робітників для ідеї і правди — для них заперті ворота.

До ситуації.

В австрійських дневниках виринуло опять питання, чи гр. Тун перед скликанем парламенту в осени навяже які-небудь переговори з лівницею? Дехто хоче знати, що такі переговори почнуть ся в серпни. Дехто каже, що не саме правительство, а католицкі людовці покличуть лівницю до переговорів. Дехто рад би в ролі роземників бачити польське «Коло». Але при всіх сих здогадах мабуть ніхто не вірить в успіх переговорів. О скільки ми знаємо духа, який віє посеред лівниці, то лівниця не вдасть ся в ніякі переговори з теперішнім правительством, а запрошеня случайно на переговори відкине їх з гори. Хто мав нагоду говорити приватно з знаменитими представителями лівниці, той міг пересвідчити ся, що лівниця поперед все домагає ся зміни системи, с. є. зміни кабінету. З гр. Туном лівниця не зійде ся. А коли би гр. Тун для доповнення формальности звернув ся случайно до лівниці і запросив єї на переговори, то лівниця на певно не прийме сих запросин. Клуби лівниці в справі національній німецькій солідарні, хоч в других справах не тільки розходять ся між собою, але і взаємно побороють ся. Рівнож нема надії, щоби лівниця послухала зазиву католицких людовців. Катрайн і Ебенгох суть більше зненавиджені лівницю, ніж Чехи. Одні Поляки могли би прийняти ся невдячної ролі посередництва, але мусіли би передтим вступити з правиці, пристати на зміну кабінету і стати п'ятим колесом у німецького воза. О розбиваню правиці нема однакж бесіди перед одобренем угорської угоди. Правиця яко така зобовязала ся одобрити сю угоду на осінній сесії і мусить додержати свого слова з огляду на інтерес державний. Наколи би Поляки передтим опустили правицю, то в парламенті не найшлася би вже більшість, котра би угорську угоду одобрила. А позаяк інтерес державний стоїть тепер на першій місци, а приєднанє лівниці на посліднім, то годі тепер і думати про яке-небудь инакше згрупованє парламентарних клубів. Осінна сесія парламенту відбуде ся ще під знаком теперішньої більшости парламентарної. Правительство предложить державній радї угорську угоду, прийняту Австрією на основі §. 14-го, до одобреня. А наколи би лівниця не схотіла допустити до розправ в парламенті і звела обструкцію, то гр. Тун переведе вибір делегацій мимо обструкції, а угода угорська буде провізирчно правосильною на основі §. 14-го аж до лучших часів. Правительство не може бавитись в сентиментальности. Наколи лівниця стоїть при своїй програмі незрушимо, наколи сама сю програму уважає не за субстрат до переговорів, а

просто лише яко програму pro domo sua; наколи лівниця передовсім домагає ся знесеня язикових розпоряджень і уступленя теперішнього кабінету — то як можна думати про які-небудь переговори і про активність парламенту? По одобреню угорської угоди, припускаємо, ситуація могла би прояснитися, але і до того потрібно би доброї волі із сторони лівниці намість теперішних єї забаганок до німецької гегемонії в Австрії. Ми не віримо проте в успіх якої-небудь миротворної акції перед осінною сесією парламенту. Парламент збере ся по нашій думці лише для вибору спільних делегацій і тим вибором покінчить свою роботу. Не віримо також в можливість вибору квотової депутації задля обструкції лівниці. Але квотова справа не є так пильною, як кому здає ся. Неполагоджене єї буде мати лише той вислід, що Австрія і на дальше буде платити висну квоту з ласки обструкційної лівниці.

З політичного поля.

В Градци відбулось 2. липня віче німецьких націоналів і сеціальних демократів, щоби запротестувати против угорської угоди і виборчої реформи Люеґера. Збори були так бурливі, що правительственний комісар (Песев) мусів їх розв'язати. В слід за тим почалась бійка. Зібрані кинулись на естраду, а комісар ледви утік вікном з салі.

У всіх німецьких провінциях зааранжував Вольф під конець минулого місяця купальні обходи під іменем «Sonnenwendefest» яко національне праґерманське свята. «Купало» став нараз богом, котрому поклонив ся австрійський ультра-Німець. Обхід сей використано на політичні антиавстрійські демонстрації. Всякі «турнери», «радлири» і «Keusche Jungfern» збирались на левадах поза містами, щоби вислухати праґерманських «обединительних» річий панґерманських бесідників. По горах горіли стоси дров яко знамя «des germanischen Lichtgedankens gegen roemisch-slavishe Dunkelmaenner». Се торжествувала свою побіду німецька наука над «замотелеченими клерикалізмом головами Славян і католицких людовців». Одушевлене було велике — як пише Ostd. Rundschau, орган Вольфа — а ще святачнійший настрої. Дівчата гуляли по левадах з горючими смолоскипами в руках. Heil Alldeutschland, heil Bismarck, heil Sonnenwende, Wacht am Rhein — все то зливалось з тонами музики в один великий протест против гегемонії — Славян (?!). Отсе — пише Вольф — доказ невичерпаної сили германського духа. «Der Rache Gott naht», воздух наповнив ся жаждою мести, свята купальня поломилась, вчопилась в го-

— ...Ти немов цвітка,
Гарна, чиста, пахуча...

Фортепян та віолінчеля супроводили:

— Я рад би долонь
Піднести д' небу співучу...

Перемогла себе, зіскочила із ліжка та в пів години була вже одягнена. Доки мила ся, прятала, чистила одіж, доти ніщо; але як лише станула у вікні, здавало ся їй, що в її голові знова щось заспівало:

— Коби ти лишилась все
І гарна й чиста й пахуча...

Боже, Боже, що се? Що се дієть ся? Яка вона щаслива! Її серце потапає у невисказаних солодоцах, про які вона досі і не марила... «Я та мій приятель грати мемо для вас...» Грали до пізної ночі, вона слухала. Яка чудова ніч! Для неї грав хтось! Ніколи іще сього не бувало. Він грав для неї... для неї!... Який він добрий!

Затиснула сильно руки та сказала собі рішучо:

— Досять!

Накинула на плечі намітку, голову завинула малою вовняною хустиною, взяла з кухонного стола кошик, не той від роботи, але инший, більший, із ручкою та накривкою. Мусіла нині побігти до міста та закупити де-чого на обід. Батько та брат можуть іще спати добру годину. Франю пробудить, аби зварила молока та пильнувала хати. Заким іще пробудить сестру, побіжить до городу та принесе збанок,

який забула вчора коло грядочки з цвітами. Франя може його потребувати та не буде знати, де дів ся. Вибігла на ганок та станула немов вкопана. Що се? Відки се? Які гарні овочі! Від коли жив, не бачила іще таких!

На вузькій лавочці ганку стояв кошик наладований гарними овочами, уложеними по містецьки. Із середини піраміди визирав зпоміж твердого листя ананас, який золотили промінї сходячого сонця; його окружали рожеві брескви, жовті морелі, зелені ренґльоти, із під яких визирали рум'яні яблука та великі грушки. Все те було уложене на жиластому мельоні.

Сесі овочі були обложені докола ріжним листем. Із цілого кошика віяв запах ананаса та мельона перемішаний зі свіжою росою, що лясіла на листю.

Кляра стояла із опущеними та сильно затисненими руками. Лише в першій хвилині могла подумати: «Відки се?» Зараз однак сказала собі: «Від нього!» Хтось прийшов сюда заким вона іще прокинула ся, та поставив тут сей кошик — з його приказу. Таж він казав, що князь дозволив йому давати зі свого городу овочі, кому лише захоче.

Горячі рум'янці ударили їй до лица.

— Най собі дає... але не нам! Не міні — поправила ся, — о ні! Ні за що в світі! Дарунок від цілком чужого чоловіка, — ні за що!

Сильно відчула вона в сій хвилині, що він чужий її серцю; та zarazом колюча стріла перешла її серце. А хочби і боліло? Най собі болить, але все таки се правда, що він їй чужий. Навіть не знає її батька! Як-же її батько

міг би їсти овочі, даровані чужим чоловіком? Треба йому се віддати. Але як? Відіслати нема ким. Може Стасьом? ах, ні! Вона налякала ся самої гадки, що Франя, або Стасьо можуть проснути ся та вибігти на ганок. Що-ж вона сказала би їм?

Опісля надумаєть ся, як зробити та тепер сховає як найшвидше сей кошик, аби його ніхто не міг побачити. Закнула його швидко в кухонній шафі, та схвала ключ від неї в кишени. Щастє, що всі ще сплять. Тепер пробудить Франю та побіжить до міста.

Кілька слідуючих годин була на переміну то спокійна та цілком байдужна, то розжалоблена так сильно, що поледво могла здержати ся від плачу. Рішила ся занести кошик з овочами до альтанки та просити Шиємського, аби собі забрав, коли прийде... Часом була цілком певна, що прийде, часом сумнівала ся. Коли би не прийшов, поставить кошик із другого боку штахетів. Побачить його недовго або він сам, або хтось инший та й кінець. Може навіть пан Шиємський обидить ся, не буде старати ся побачити її, таї весь скінчить ся. Були хвилини, коли сеє гадка не родила в ній найменшого жалю. Навпрядь, коли думає, що вона любить його товариство для дарунків, то найліпше ніколи не зближаєть ся до неї. Все лишиться так, як було перед трьома днями, коли його іще не знала.

(Далі буде).

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
6:10	з	Чернівців (Іцкан, Галац), Станиславова		6:20	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава	
6:50	з	Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно		1:55	до	Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний	
7:10	з	Зимної-води		2:08	до	» » дв. Підзамче	
7:40	з	Янова		2:45	до	Іцкан (Галац), Ясс, Букарешту) Сучави	
7:55	з	Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия		8:30	до	Кракова (Відня, Варшави), Стружа	
7:44	з	Тернополя, Бродів на дв. головний		9:10	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)	
8:05		» » на дв. головний		9:25	до	Янова	
8:15	з	Сокаля, Рави рускої		9:35	до	Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	
9:00	з	Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.		9:53	до	» » дв. гол.	
11:15	з	Ярослава і Любачова		10:10	до	Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова	
11:55	з	Іцкан, Чернівців і Станиславова		12:50	до	Янова від 1. липня до 15. вересня вкл. тільки в неділі і свята	
1:01	з	Янова		2:15	до	Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в неділі і свята	
1:40	зі	Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. пад. включно		9:45	до	Іцкан (Ясс, Букарешту)	
2:20	з	Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.		3:05	до	Кракова (Відня) Хабівки ч. Рипів	
2:35	з	» » на дв. голов.		3:15	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
5:55	з	Сокаля, Белзця і Любачова		3:20	до	Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.	
				3:26	до	Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.	
				5:25	до	Брухович	
					до	Ярослава	
Ніч				Ніч			
8:45	з	Кракова (Відня) Самбора, Хирова		6:21	до	Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави	
6:20	з	Іцкан, Сучави		6:40	до	Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.	
	з	Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в неділі і свята		6:50	до	Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.	
7:58	з	Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно		7:00	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша	
8:15	з	Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.		7:10	до	Сокаля і Рави рускої	
8:14	з	Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.		7:20	до	Тернополя дворець головний	
9:21	з	Кракова (Відня, Берліна), Сянока, Пешту		7:42	до	» » дворець Підзамче	
9:55	з	Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави		7:47	до	Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900	
10:10	з	Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.		8:35	» » » 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.		
10:25		» » на дв. голов.		9:10	» » » 1. чер. до 30. жов. в нед. і св.		
10:30	з	Лавочного (Пешту) Хирова		2:36	до	Іцкан (Ясс, Галац), Сучави	
12:30	зі	Скольного, Калуша		10:40	до	Кракова (Відня, Варшави), Сянока	
10:30	з	Підволочиск на дворець Підзамче		10:50	до	Підволочиск, Бродів дв. головний	
12:10	з	» » на дворець головний		11:10	до	» » дв. Підзамче	
3:05	з	Кракова (Відня), Самбора, Сянока		11:32	до	Кракова (Відня, Берліна)	
3:30				4:10	до	Брухович від 7. мая до 10. вересня	
2:16	з	Кракова (Відня), Самбора, Сянока		5:50	до	Брухович від 7. мая до 10. вересня	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Час середно-європейский різнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць держ. (Львів, ул. Красіцких ч. 5) уділяє поясень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі
папери цінні
і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі деннім не числячи ніякої провізії.

Галицький
КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентує їх по

4¹/₂% на рік.

Спеціаліст обуви непромакаючої власного винайдена!

ІВАН ЯРИМОВИЧ

СКЛАД і РУКОДІЛЬНЯ

обуви мужескої, дамської і для дітїй

у Львові, площа Бернардинська число 10.

має честь повідомити отсім Вп. Публику, що виробляє **ОБУВУ НЕПРОМАКАЮЧЕ** власного винайдена, з всякого рода шкір, як: **Обуву мужеске і дамске, також чоботи з хольвами тревалі, надмірно легкі і по цінах дуже приступних.** — Також приймає до відновлення і направи **Кальшів і Плащів** кавчукові, всякі гумові приряди як також зельованя обуви кавчуком. — Всякі замісєві замовленя виконує в можливо як найкоротшім часі. — Дякуючи за дотеперішні ласкаві взгляди, і поручаючись на дальше, остаю з глибоким поважанем

Іван Яримович.

139

Спеціаліст до направи кальшів і плащів кавчукових.

ЛЕВ ЛОПАТИНЬКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицького еміграційного руху в 4. актах.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сільського життя.
Ціна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедія в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Ціна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міського побуту.
Ціна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. актї опрацьована після німецького.
Ціна книжки брошурованої 15 кр.

Книжки оправлені в полотно з горошими витисками о 15 кр. більше.
На поштову пересилку 5 кр.

Замовленя з провінції у автора ул. Сакраменток ч. 10. Львів.
У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

Артист.-літературні Новини

виходять книжками величини 5—7 печатних листів. Зміст: беллетристика і поезия, оригінальна і перекладана. Програма в заголовку: сильніше уважляднюване артистичного викінчення навіть найбільш тенденційних творів, — артизм у змісті і формі.

Ціна книжки з пересилкою: 1 кор.; оздобно оправної 2 кор.

Видавець: М. Заячківский, Львів, улица Зибликевича, число 34.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупні:

Світло церковне
впрот з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кил. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кил. посилках почт. в ціні по: зр. 9:20, 10:20, 10:70, 11:20, а спеціальність по 12:20 франко **ЕИНО** в 5 кил. барилках по зр. 3—, 3:70, 4:10, 4:90 франко. — Івнші товари по умірених цінах.

78—?

Хорі на легкі

одержать завсєгді певну поміч або пільгу по ужитю мого «Мальтолю», який я винайшов. Кашель, хрипка, астма, флегма, катар легких і гортанки, дерте в горлі і п. устають по кількох днях.

Сотки уживають сего средства з найбільшим успіхом, як про се свідчать свєтлі подяки, що надходять кожного дня. Мальтоль не є якимсь тайним средством, але препаратом, витвореним після мого власного способу з екстр. мальт. комп., а продажу сего средства доволена поліційно і часто поручають его лікарі.

Ціна 3 пшук м. 4,90, 6 пшук м. 9,00, 12 пшук м. 16,00 за гроші або післяплатою.

Фляшка на пробу мар. 2,10.

Wilhelm Bieber Fabrikant des Maltol
Königsberg i. Pr.

Студент філософії

прийме лекцію на село на час вакацій.

Зголошеня з услівями О. Ц.
post. rest. Львів,
голова почта.